

4045 2. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 4046

lighed til at klare deres Begreber ved Samtale med Kammerater. Et saadant Lokale vilde ogsaa være af stor økonomisk Betydning for mange ugifte Officerer. Vi vide jo Alle, at Enhver i vore Dage maa følge med; hvad der foregaar baade i Indlandet og i Udlandet. Nu ere disse Officerer henviste til at søge saadan Lektüre paa offentlige Steder, hvilket medfører en ikke ringe daglig Udgift for dem; thi man kan dog ikke gaa hen paa et offentlig Sted og læse en Avis uden at nyde Noget, og lad dette end være nok saa lidet, bliver det dog for Meget med vore nuværende Gagesatser. Det kunde ogsaa i en anden Henseende være af den største Nytte at have et saadant Lokale. Det sker nemlig ofte, at der kommer fremmede Officerer hertil, som ønske at gjøre Bekendtskab saa at sige med den danske Officersstand; men der er ikke et Sted, hvor man kan føre dem hen og være sikker paa at træffe Kammerater, som det kunde være af Interesse for dem at lære at kjende. Jeg skal altsaa paa det Barmeste anbefale den Hensigt, som blev gjort af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. — Med Hensyn til det, der særlig ligger for, skal jeg tillade mig at udtale mig om nogle af Posterne under Nr. 19, 20 og 21 i § 26. Jeg maa ganske dele den Glæde, som den høitærede Krigsminister udtalte over den Smødeførommen, der fra Udvalgets Side er viist paa nogle af disse Punkter. Man har saaledes foreslaaet at bevilge Beløbene til Anstæffelsen af 1,000 Bagladerister og til Gaandaabenammuniton, ligesom der er Udset til, at Spørgsmaalet om det Livstøvs Væbne, Strickers Batteri, kan blive bragt til en lykkelig Ende. Der er imidlertid mange Punkter, hvorpaa Udvalget efter min Mening har viist meget lidet Smødeførommen, og naar dels hele Udvalget, dels Udvalgets Flertal foreslaar, at flere af disse Poster skulle negtes, maa jeg udtale, at det forekommer mig, at der er meget ringe Motiver til disse Negtelser. Jeg skal for det Første omtale Tornysterbæverne. Det er en temmelig ny Indretning, men den er dog saa gammel, at den er bleven temmelig grundig forstøjt, og saavidt mig bekjendt ere alle eller idetmindste de fleste Udtalelser om den faldne ud til Fordel for den. Tornysterbæveren sigter til at borttage Byrden af Tornystrene fra de Dele af Legemet, hvor det nu i høj Grad trykker og besværer Soldaten, nemlig Brystet og Skuldrene, og at gjøre disse saa fri som mulig ved hovedsagelig at lægge Byrden paa Høfterne. Der er to Gange tidligere bevilget, saavidt jeg husker, 8,000 Rd. til Anstæffelse af disse Tornysterbævere; de ere nu fordelte til en

stor Del af Fodfolket, og man har som sagt overakt, hvor de ere bleve prøvede og anvendte med Omhu og Samvittighedsfuldhed, stift sig tilfreds med dem. Naar de ikke ved Marschen til Leiren ere bleve benyttede af en Del af Mandstaben, taler dette efter min Mening slet ikke imod dens Brugbarhed, thi man maa lægge Mærke til, at den Vægt, Manden bærer i Fredstid, er meget ringere end den, han bærer i Krigstid. Det kan nu vel være, at Manden slet ikke føler Besvær ved at bære Tornysteret, saaledes som det er pakket i Fredstid, og at han derfor ikke vil belemre sig med en ny Gjenstand, som han skal bære og staa inde for. Naar man overlader det til Folkenes frie Valg, om de ville benytte en saadan Gjenstand eller ikke, kan man ikke fortænke dem i, at de helst ville være fri for den, naar de ikke føle nogen Besvær ved at bære Tornysteret; men nu at ville standse med at indføre Tornysterbæverne, efterat man er gaaet saa vidt, som man er gaaet, vilde jeg finde meget lidet motiveret. Jeg tror nemlig, at Manden, naar han bliver vant til at benytte dem, vil lære at sætte Pris paa dem, og det er i Særdeleshed det Tryk, som Tornystrene udøve paa Skuldrene og Brystet, som gjøre vore Folk udygtige til at marchere. Der er dernæst Posten om Orgelskifts, hvilken hele Udvalget ligeledes har anset det for rigtigst at negte for Diebliffet, men dette finder jeg meget betænkeligt. Tidligere Finantsudvalg have havt grundede Betænklichkeiten ved at bevilge en saa stor Sum til Noget, om hvis Indretning det maatte siges, at man endnu ikke var paa det Rens dermed; men naar det udtales i Anmærkningerne til Finantsloven, at man nu er naaet til et endeligt Resultat med Hensyn til Konstruktionen af Orgelskifts, finder jeg, det er betænkeligt at vente længere med at forstærke Særen et saa nyttigt Vaaben som dette. Det, som afgjør, og som altid vil afgjøre Kampen, er Iden, og enhver forstandig Taktik vil gaa ud paa at gjøre Idbvirkningen saa stærk og saa intensiv paa ethvert Punkt som muligt; men da der nu bydes os et Vaaben, der gjør Idbvirkningen paa ethvert Punkt, hvor dette Vaaben staaar, saa stærk, at det ikke er muligt, at nogen sluttet Afdeling, ja ikke engang at en stærkere Hæde vil gaa imod det, finder jeg det ikke blot — som den høitærede Minister udtrykte sig — interessant, men meget nødvendigt og gavnligt, at vi virkelig faae et saadant Vaaben. Man vil maasse sige, at vore Spingoler og Fransmændenes Mitrailleurer ikke have udrettet de store Ting, man havde ventet af dem; men jeg vil gjøre